

Deze afbeelding komt uit een werkstuk van Theadora van Schaik(geb.1931)
Leerling van de hoogste klas van de S.Joannesschool in Duivendrecht.

Lange tijd was veeteelt hét hoofdmiddel van bestaan in Duivendrecht en boerderijen met melkbussen aan de weg waren een vertrouwd beeld in het dorp.

Een melkbus was tot in de zeventiger jaren van de vorige eeuw een alledaags voorwerp op de boerderij. De ijzeren bussen van 40 liter dienden om de verse melk in te bewaren. Wanneer de koeien gemolken werden, werd de melk in de melkbus gegoten en daar bewaard. De melkbussen werden met een kar naar de kant van de weg gereden. Daar stonden de bussen totdat ze door de melkrijder werden opgehaald om naar de zuivelfabriek te worden vervoerd. Tegenwoordig wordt de melk in een gekoelde opslagtank bewaard en zijn melkbussen alleen nog maar als sierobject te zien, of worden ze gebruikt bij het carbidschieten.

(Bijna) alle boerderijen zijn uit het dorp verdwenen. Hieronder is te lezen hoe er in de jaren veertig van de vorige eeuw op de school onderwezen werd over dit belangrijke middel van bestaan in Duivendrecht. Uit het werkstuk van Thea:

DUIVENDRECHT

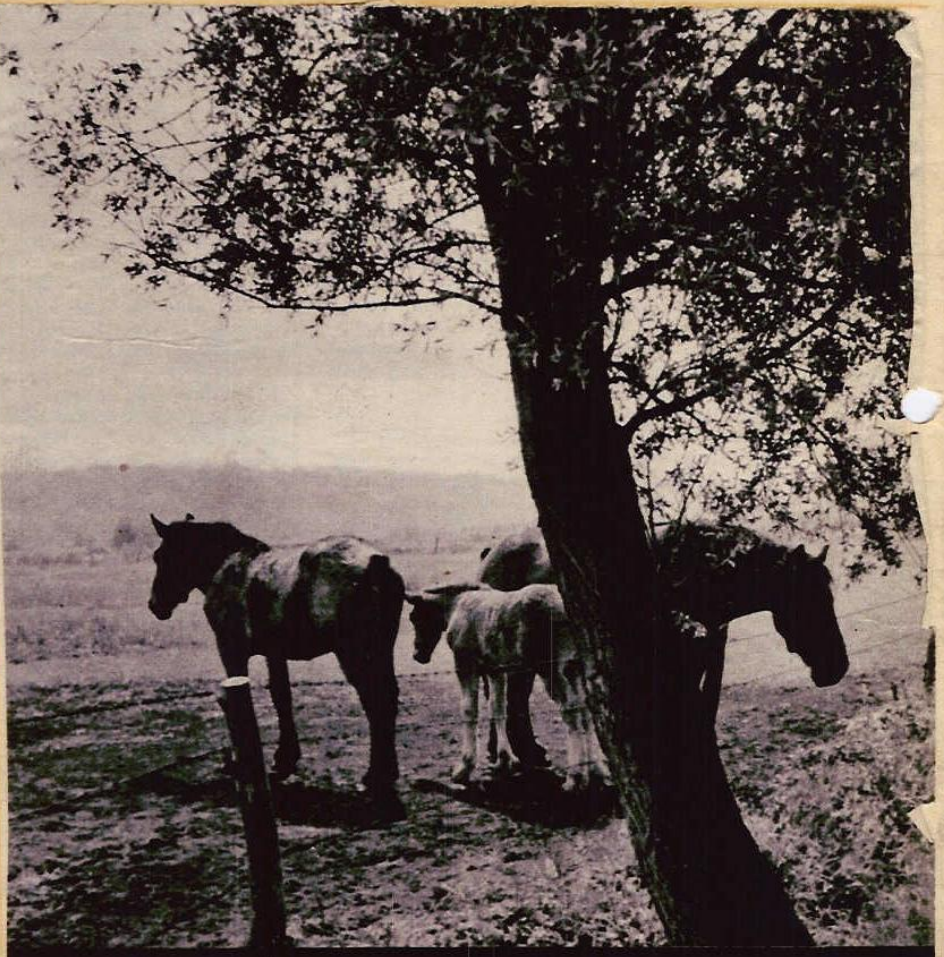
'N WEIDESTREEK.

De liefde voor zijn land is ieder aangeboren. (Vondel.)

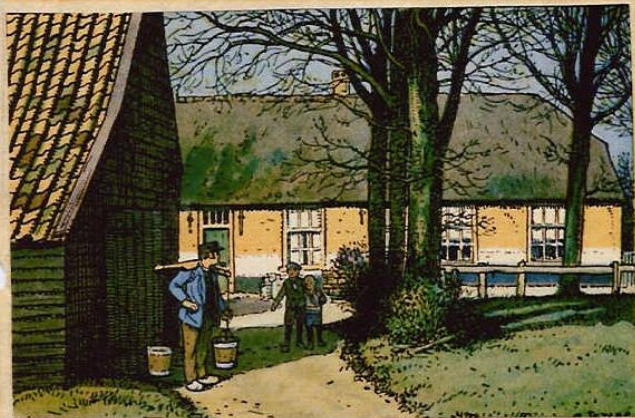
'n Groot deel van ons polderland wordt gebruikt als weiland. 't Is een land met een overvloed van fris en sappig groen, waarin het kante vee staat weggedoken, het vee, dat de rijkdom en de trots van den boer uitmaakt.

Weiland moet eigenlijk verdeeld worden in echt weideland, waarop vee graast en hooiland, waarvan hooi gewonnen wordt. Meestal is dit onderscheid niet scherp. Het meeste land wordt slechts tijdelijk gebruikt als hooiland om daarna weer bereid te worden. De gang van zaken

is dan zo: In bepaalde percelen wordt in het voorjaar geen vee gebracht. Het gras kan dan hoog opgroeien en tenslotte in bloei schieten. Begin juni wordt het dan met de machine of met de Zeis gemaaid en dan tot hooi verwerkt. Dat is een werk (daar bij den beek) dat veel ervaring eist en waarbij het ween den boer lekker te pakken kan nemen.

Als het hooi door veelvuldige regens onregelmatig droogt, gaat het snel in de kwaliteit achteruit en bovendien gaat er veel meer werk in zitten.

We zien dan ook in de hooitijd een rusteloze bedrijvigheid op 't land, want voordat het hooi aan oppers staat is het niet veilig en dan nog probeert iedere boer het nog zo snel mogelijk binnen te krijgen. En worden dan soms werkdagen gemaakt om van te rillen, waarbij ieder mee moet helpen het zij op het veld om aan oppers te zetten, of de wagens te laden, hetzij thuis om op te steken.

In de laatste jaren wint een andere methode meer en meer veld: het kuilen van het gras, dat het dubbele voordeel biedt: minder aan het weer gebonden te zijn en dus sneller af te lopen tevens een product te leveren, dat meer voedingswaarde behoudt. In de winter hoeft dan minder krachtvoer te worden gegeven. Maar met dit al gaathiermee een heel stuk schoonheid verloren, want de telijke betonnen gevaarten, waarin het gras „gekuild“ wordt, steken wel erg af bij de oude kapbergen. Verder: „en is een luchtje aan“! De boer echter schijnt de zaak alleen van de nuchtere kant te bekijken. Hij heeft zijn koeien zien happen in 't gekuilde gras en weet dat het een feestmaal isoor hen is. En daar komt het maar op aan, vindt hij.

Wanneer de grasoogst is afgelopen, krijgt het land een paar weken rust en wordt dan beslagen met vee, dat er met tussenpozen de hele zomer op blijft. Alleen zien we in de herfst hier en daar de laatste resten gras zorgvuldig afgemaaid, want het is voor het gras beter, dat er gedurende de winter zo weinig mogelijk op het land blijft staan. Al dit land wordt zo goed mogelijk bemest. In het voorjaar wordt het met mest bestrooid en soms van kunstmest voorzien. Vaak zien we

het land ook gieren, wat vroeger steeds gebeurde uit een driewielige kar, waaruit een man onder het rijden de gier stond te scheppen, terwijl de tegenwoordige de speciale gier-tanks gebruikt worden. Alles heeft de boer en voor over om zijn weide zo goed mogelijk in orde te krijgen of te houden. En hij slaagt daarin uitstekend.

Ons weideland! Men beweert wel eens, dat er "niets aan" is. Die klachten berusten alleen op gebrek aan de kennis van eigen omgeving. De schoonheid van ons weideland in de onmiddellijke nabijheid van de drukte en het gewoel der stad Amsterdam is van onvergelykelyke aard. Maar veel te veel mensen gaan die schoonheid ochteloos voorbij. Maar wie zijn ogen open zet, kan uit volle borst meezingen.

Holland ze zeggen

Je grond is zo dras.

Maar mals zijn je weiden

En peuk is je gras

Blank is je water

En gearig je hooi.

Holland, mijn Holland

Ik vind je zo mooi.